

udvalget taget Ordet, og da baade Indholdet af og Tonen i de Yttringer, som ere fremkomne fra de 3 ærede Medlemmer, har havt en vis vøgende Styrke, mener jeg, at det maatte nu tør antages, at det vil være passende at staa for at anstille nogle Betragtninger over, hvorvidt det, der er blevet sagt, er rigtigt eller ikke. Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), der aabnede Talerens Række, var dog saa billig at erkjende, at der viselig var Omstændigheder tilstede, som kunde forklare den Optræden, der er viist fra Ministeriets Side med Hensyn til de Forslag, han havde støttet; men paa det ærede Medlem fra Viborg (Ansjer) kunde man ikke mærke, at han havde nogen Forestilling om, at der kunde være Omstændigheder, som kunde forklare, at en saadan Udsærd fra Ministeriets Side maatte følges, og den ærede sidste Taler er nu kommen saa vidt, at man ikke let kan komme videre. For ham staa denne Udsærd som noget af det Forkerteste, der kunde gjøres fra Ministeriets Side, og han er kommen tilbage til den mærkelige gamle Sætning, som jeg dog troede, ikke nu skulde fremkomme, at det var for at holde paa Portefeuilleerne, og at man burde give sine Portefeuilleer for at faae Noget, som han dog i alt Fald ikke kunde garantere for, at man alligevel vilde faae. Alle disse Betragtninger synes at være fremkomne af en ganske besynderlig Grund. Jeg er paa Grund af min Stilling som Kultusminister nærmest henvist til det Forslag, som har vedrørt Kultusministeriet. Med Hensyn til dette forekom det mig, jeg hørte den Bemærkning af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds, at det skulde være en Grundsætning, at man, naar man ved 3die Behandling optog et Endringsforslag, som var forkastet ved 2den, skulde søge at føre det igjennem ved alle konstitutionelle Midler. Det ærede Medlem er nu ganske vist bekendt med Forhandlingerne her i Thinget, men jeg har dog fuldt saa længe kjendt dem, og jeg tør sige, at denne Sætning aldrig nogensinde har eksisteret; (Mødigelise) nei aldrig, og i Særdeleshed er det under to Vilkaar, at det maa betragtes som aldeles selvfølgelig at dette ikke kan være Meningen. Den ene er den, at et Forslag ved 2den Behandling bliver forkastet med en overordentlig lille Majoritet, idet det da, selv om det er et Spørgsmaal, som Ingen salder paa, at nogen Minister skulde ville tvinge videre, dog er rimeligt at føre det frem til 3die Behandling for at se, om ikke den betænkelige lille Majoritet kunde forsvinde. Det andet Vilkaar er, naar der bliver gjort Forandringer i Forslaget ved Optagelsen til 3die Behandling. For at blive ved det Forslag, som nærmest vedrører mig, indrømmer jeg, at det første Vilkaar ikke var tilstede med Hensyn dertil, idet der var et temmelig betydeligt Antal Stemmers Overvægt derimod, men derimod var den anden Grund tilstede, idet Forslaget til 3die Behandling ikke blev fremsat saa-

ledes som ved 2den Behandling. Som jeg aldeles bestemt udtalte ved Indbringelsen af Forslaget ved 3die Behandling, var der netop en Endring, der, som jeg troede, var af stor Betydning med Hensyn til Realiteten, og som væsentlig var kommen frem ved de Betragtninger, som vare gjorte gjældende imod det ved 2den Behandling. Dette blev med bestemt Henvisning til Udtalelser fra den ærede Ordførers Side, som havde givet Anledning dertil, anført af mig ved 3die Behandling. Naar dette Forslag imidlertid ved 3die Behandling blev forkastet med et Overtaal af 20, ja, jeg tror endog af 22 Stemmer, maatte der altsaa ganske vist være helt særegne Grunde tilstede, naar man skulde forsøge igjen at bringe dette Forslag ind. Allermindst maa jeg tilstaa, at jeg havde troet, at en saadan afgjørende Grund skulde være den, at det høitærede Mindretal vilde søle sig krænkert ved, at det ikke blev bragt for ind i det andet Thing. Det tilstaa jeg, er en Sænk, som har været mig fuldstændig fremmed. Jeg veed oprigtig talt ikke, at jeg med Hensyn til dette Forslag kunde siges at staa i nogen særlig Gjæld til det ærede Mindretal; jeg forstaaer det ikke, da Meningen dog vel ikke kan være den, at Ministeriet skulde have anvendt ganske særdeles Midler for at bringe Mindretallet i Finantsudvalget til at træde op for Forslaget, at den Stund, Mindretallet havde gjort det, inden Ministeren havde Anelse om, at der var et saadant Mindretal, som støttede Forslaget. Jeg ser altsaa ikke, at dette personlige Forpligtelsesforhold af den Grund kunde anses for at være af særlig Betydning. At Ministeren forsvarede sit Forslag, og at han deri fik Understøttelse af det ærede Medlem af Mindretallet, er i og for sig meget forklarligt, og jeg gik ud fra, at det vilde ske, fordi det vedkommende ærede Medlem af Mindretallet selv havde en varm Interesse for Forslaget; derfor tog han det i Forsvar. (Rosod: Han var Ordfører for Mindretallet!) At det ærede Medlem var Ordfører, er meget muligt, men det forhindrer jo ikke, at Andre ogsaa kunde have taget Ordet; det sker jo af og til. Imidlertid fremsætter jeg kun dette for at antyde den for mig noget overraskende Opfattelsesmaade, som har gjort sig gjældende, men ikke fordi jeg paa nogen Maade er utaknemmelig for den Bistand, som blev mig ydet af det ærede Medlem, jeg vilde have ønsket baade for hans, for min og for Sagens Skyld, at den kunde have virket til, at vi havde faaet et Flertal for vort Forslag, hvilket jo imidlertid ikke skete. Da Sagen derefter kom ind i det andet Thing, gjaldt det med Hensyn til dette Spørgsmaal ligesom ogsaa med Hensyn til andre, at det væsentlig maatte komme an paa, hvorledes Stillingen var over for den, og om Landsthinget opstattede sin Stilling, hvis jeg saa maa sige, mere konstitutionelt, over for Folkethinget med Hensyn til denne Sag. Derpaa skal jeg imidlertid ikke komme ind, og det saa meget